

Sygn. akt I C 1089/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Alicja Tułodziecka
Protokolant:	stażysta Cecylia Olewińska

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2015 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K. (1)

przeciwko J. I.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1089/15 upr.

UZASADNIENIE

Powód M. K. (1) w pozwie wniesionym przeciwko J. I. domagał się zasądzenia kwoty 1.200 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 20 lipca 2015 r. kupił od pozwanego samochód marki M. (...) o nr rej. (...), rok produkcji 2004.

Powód wskazał, że w trakcie eksploatacji tego samochodu ujawniła się wada w postaci urwanego mocowania skrzyni biegów, które zostało pospawane i zmienione niezgodnie z oryginalnym mocowaniem fabrycznym, w wyniku którego powstały następujące uszkodzenia: uszkodzenie skrzyni biegów, urwana półoś prawa.

Powód wyjaśnił, że te uszkodzenia są konsekwencją naprawy sprzedanego pojazdu, wykonanej niefachowo, polegającej na pospawaniu uszkodzonego mocowania skrzyni biegów, zamiast wymiany na skrzynię z właściwym i nieuszkodzonym mocowaniem.

Powód podał, że koszt naprawy i usunięcia powyższej wady wynosił 1.200 zł. Wobec powyższego powód skierował do pozwanego pismo z żądaniem zapłaty kwoty 1.200 zł tytułem obniżenia ceny. Pozwany jednak nie odpowiedział na to pismo i nie zapłacił żądanej kwoty nawet w części.

Nakazem zapłaty z dnia 12 października 2015 r. wydanym w postępowaniu upominawczym uwzględniono żądanie powoda w całości oraz orzeczono o kosztach postępowania (sygn. akt I Nc 3524/15).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany J. I. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że był właścicielem pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...). Pozwany wyjaśnił, iż z uwagi na pogorszenie się jego stanu zdrowia oraz trudną sytuację majątkową musiał sprzedać ten samochód. Wobec tego pojechał do komisju w G., gdzie sprzedał samochód za kwotę 6.000 zł.

W związku z tym, zdaniem pozwanego, powód swoje roszczenie winien skierować wobec komisju, od którego zakupił samochód.

Pozwany podniósł także zarzut nieistnienia roszczenia, brak udowodnienia roszczenia co do zasady oraz co do wysokości, a także naruszenie przepisu art. 6 k.c.

Pozwany zaznaczył, że przy sprzedaży pojazdu komisjowi, jego pracownicy sprawdzili pojazd, a zatem znali jego stan. Nadto wskazał, że powód nie udowodnił, że naprawa rzekomej wady kosztowała 1.200 zł. Ponadto pozwany wskazał, że powód pominął treść przepisu art. 560 § 3 k.c.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 lipca 2015 r. J. I. sprzedał w (...) w G. pojazd marki M. (...) o nr rej. (...), rok produkcji 2004.

J. I. za ten pojazd otrzymał cenę w kwocie 6.000 zł.

Samochód marki M. (...) został sprawdzony przez pracowników komisju.

Tego dnia w komisjii sporządzono umowę, w której wpisano dane J. I. jako sprzedającego i dane samochodu, który był przedmiotem tej umowy.

J. I. podjął decyzję o sprzedaży pojazdu z uwagi na swój stan zdrowia – w lutym 2015 r. doznał rozległego udaru. Nadto pogorszeniu uległa jego sytuacja majątkowa.

(dowód: zeznania świadka E. I. z k. 52v – 53 akt

(nagranie z k. 55 akt),

zeznania świadka K. I. z k. 53 – 53v akt (nagranie z k. 55 akt),

zeznania świadka M. K. (2) z k. 53v akt (nagranie z k.

55 akt),

umowa z k. 5 akt)

W dniu 20 lipca 2015 r. samochód marki M. (...) kupił M. K. (1). M. K. (1) kupił ten pojazd w auto – komisjii w G.. Zapłacił za ten samochód kwotę 6.200 zł.

Wówczas dopisano we wcześniej sporządzonej umowie dane M. K. (1) jako kupującego oraz datę zawarcia umowy. M. K. (1) odbył jazdę próbną pojazdem. Nie sprawdzono pojazdu w stacji diagnostycznej.

(dowód: zeznania powoda M. K. (1) z k. 53v – 54 akt

(nagranie z k. 55 akt),

umowa z k. 5 akt)

Po pewnym czasie J. I. otrzymał kopię umowy sprzedaży pojazdu marki M. (...).

(dowód: zeznania świadka E. I. z k. 52v – 53 akt

(nagranie z k. 55 akt)

Pismem z dnia 21 sierpnia 2015 r. M. K. (1) poinformował J. I., iż samochód marki M. (...) posiada następujące wady:

- urwane mocowanie skrzyni biegów, które zostało pospawane i zmienione niezgodnie z oryginalnym mocowaniem fabrycznym i w związku z tym powstały następujące wady: uszkodzenie skrzyni biegów, urwana półoś prawa.

W tym piśmie wskazano, że koszt naprawy tej wady wynosi 1.200 zł.

M. K. (1) w tym piśmie oświadczył, że obniża cenę pojazdu o kwotę 1.200 zł, która stanowi różnicę między ceną pojazdu zgodnego z umową i ceną pojazdu, który charakteryzuje się wskazaną wyżej wadliwością.

(dowód: zeznania powoda M. K. (1) z k. 53v – 54 akt

(nagranie z k. 55 akt),

zeznania świadka E. I. z k. 52v – 53 akt

(nagranie z k. 55 akt),

pismo z k. 9 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił na podstawie zeznań powoda M. K. (1) (częściowo), w oparciu o zeznania świadków E. I., K. I. i M. K. (2), a także na podstawie danych wynikających z zebranych w sprawie dokumentów.

Sąd w znacznej części dał wiarę zeznaniom powoda M. K. (1). Powód w swoich zeznaniach szczegółowo opisał okoliczności nabycia samochodu marki M. (...). Zeznania powoda w tym zakresie były jasne i logiczne.

Powód w swoich zeznaniach wskazał także kiedy pojawiły się problemy z korzystaniem z samochodu marki M. (...) i na czym te problemy polegały. Powód podnosił, że ten pojazd miał wady. Sąd nie zgodził się z relacją powoda w tejże części. Te zeznania powoda nie znalazły bowiem oparcia w innych obiektywnych i wiarygodnych dowodach – o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części uzasadnienia.

Sąd w tej sprawie dał wiarę zeznaniom świadków E. I., K. I. i M. K. (2). Świadkowie szczegółowo opisali okoliczności sprzedaży pojazdu marki M.. Wyjaśnili także z jakich przyczyn pozwany sprzedał ten pojazd. Świadkowie opisali także stan przedmiotowego pojazdu. Zeznania świadków były jasne i spójne. Oceniając zeznania tych świadków Sąd uwzględnił także to, że są oni osobami najbliższymi dla pozwanego, a zatem osobami bezpośrednio zainteresowanymi, aby w tej sprawie przedstawiać okoliczności korzystne dla pozwanego. Jednakże relacja świadków nie wykazywała chwiejności. Nadto nie ujawniły się żadne inne okoliczności, które podważyłyby wiarygodność zeznań złożonych przez tychże świadków.

Wskazać w tym miejscu trzeba, że Sąd pominął zeznania złożone w tej sprawie przez pozwanego J. I., bowiem z uwagi na swój stan zdrowia pozwany ma poważne problemy w wypowiedaniu się i przedstawieniu okoliczności istotnych w tejże sprawie.

Sąd dał także wiarę danym wynikającym z zebranych w sprawie dokumentów, których wiarygodności i prawdziwości ich treści strony nawzajem nie kwestionowały. Nie ujawniły się też inne okoliczności, które podważyłyby moc dowodową tych dokumentów.

W przedmiotowej sprawie powód M. K. (1) domagał się od pozwanego J. I. zapłaty kwoty 1.200 zł.

Powód podnosił, że kupiony przez niego samochód marki M. (...) miał wady. Z tegoż względu powód w piśmie z dnia 21 sierpnia 2015 r. złożył oświadczenie o obniżeniu ceny o kwotę 1.200 zł, która stanowi różnicę między ceną pojazdu zgodnego z umową i ceną pojazdu, który charakteryzuje się wadami.

Przepis art. 556 k.c. stanowi, że sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną. Z kolei przepis art. 556¹ § 1 k.c. stanowi, że wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową, a w szczególności rzecz sprzedana jest niezgodna z umową jeżeli, nie ma właściwości, które powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia rzeczy, jeżeli rzecz nie ma właściwości, o których istnieniu zapewnił kupującego, albo jeżeli rzecz została kupującemu wydana w stanie niepełnym (rękojmią za wady fizyczne).

Treść art. 556¹ § 1 k.c. wskazuje, że decydujące znaczenie ma kryterium funkcjonalne związane z przeznaczeniem rzeczy oraz jej użytecznością ze względu na cel oznaczony w umowie albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia rzeczy oraz z właściwości, o których istnieniu zapewniał sprzedawca kupującego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2010 r., sygn. akt IV CNP 76/09, niepublikowany).

W razie ujawnienia się wady przedmiotu sprzedanego, sprzedawca staje się odpowiedzialny wobec kupującego za istnienie wady. Wystarczającą przesłanką faktyczną tego rodzaju odpowiedzialności, która powstaje już po wykonaniu świadczenia z umowy przez sprzedawcę (umorzeniu jego zobowiązania), jest ustalenie, że wydana i odebrana przez kupującego rzecz wykazuje cechy kwalifikujące ją w danym stosunku prawnym jako rzecz wadliwą.

Uprawnienia do dochodzenia przez kupującego roszczeń z tytułu rękojmi nie ogranicza się tylko do tych sytuacji, gdy przedmiotem umowy sprzedaży są rzeczy nowe. Określona komentowanym przepisem odpowiedzialność sprzedawcy za wady fizyczne rzeczy sprzedanej odnosi się także do rzeczy używanych.

Wskazać należy, że nie obejmuje ona jednak odpowiedzialności za takie zmniejszenie wartości lub użyteczności rzeczy, które jest normalnym następstwem jej prawidłowego używania. Nie ma podstaw do przyjmowania odpowiedzialności z tytułu rękojmi za wady rzeczy związane z upływem jej używania. Uwzględnić bowiem trzeba fakt, że nawet najbardziej prawidłowa eksploatacja rzeczy zawsze zmniejsza jej wartość i użyteczność. Kupujący w odniesieniu do rzeczy używanych ma tego świadomość, czego wyrazem jest ekwiwalent w niższej cenie. Powinien on mieć także świadomość, wdając się w tego typu transakcje, granic ryzyka, jakie towarzyszą nabyciu rzeczy używanej.

Wskazać w tym miejscu trzeba, że warunkiem uwzględnienia roszczenia z tytułu rękojmi za wady rzeczy jest istnienie wady, zmniejszającej wartość lub użyteczność rzeczy ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia rzeczy, bądź jeżeli rzecz nie ma właściwości o których istnieniu zapewnił kupującego, albo jeżeli została kupującemu wydana w stanie niepełnym. Istnienie wady winien wykazać kupujący (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 lutego 2011 r., sygn. akt III CSK 144/10, opublikowany w bazie prawnej LEX nr 1102863).

Podnieść jeszcze trzeba, iż odpowiedzialność z tytułu rękojmi za wady fizyczne rzeczy nie zależy od poniesienia przez kupującego szkody, ale od wykazania, że wada spowodowała zmniejszenie wartości lub użyteczności rzeczy. Podkreślenia wymaga to, że ciężar wykazania tych okoliczności spoczywa na kupującym (por. przepis art. 6 k.c.).

W ocenie Sądu orzekającego, w niniejszej sprawie strona powodowa (jako kupujący) temu obowiązkowi dowodowemu nie sprostała.

Z ustaleń poczynionych w sprawie jednoznacznie wynikało, że pozwany pozostawił samochód marki M. (...) w Auto – Komisie w G.. Ustalono także, iż ten pojazd w tym komisie w dniu 20 lipca 2015 r. kupił powód. Nie budzi zastrzeżeń to, że pojazd marki M. był używany.

Kupujący w umowie potwierdził, że zna stan techniczny pojazdu. Powód wskazał także, że wykonał jazdę próbną pojazdem. Powód wskazał również, że nie sprawdził pojazdu na stacji diagnostycznej, zanim dokonał jego zakupu.

W toku niniejszej sprawy powód twierdził, że nabyty przez niego pojazd miał wady. Powód wskazał, że któregoś dnia podczas powrotu z pracy w pojeździe urwała się prawa półoś. Wskazał, że samochód oddał do mechanika i okazało się, że cała skrzynia biegów wymaga wymiany. Podał także, że te usterki naprawił i wydał kwotę 1.200 zł.

W ocenie Sądu orzekającego, podnieść w tym miejscu trzeba, że w niniejszej sprawie powód nie wykazał w należyty sposób istnienia wad w pojeździe, a ciężar dowodu w tym zakresie obciążał właśnie powoda.

Istnienie wad w przedmiotowym pojeździe wynika jedynie z twierdzeń powoda. Jednakże zeznania powoda nie mogą automatycznie przesądzać o istnieniu wad w pojeździe marki M. (...).

Podnieść należy, że w toku prowadzonego postępowania nie ustalono co było przyczyną powstania tych wad, co to konkretnie były za wady i gdzie dokładnie były one zlokalizowane. Natomiast wykazanie tych okoliczności jest niezbędne dla uwzględnienia roszczenia z tytułu rękojmi za wady rzeczy sprzedanej. Nie wykazano także czy i w jaki sposób usterki opisywane przez powoda wpłynęły na zmniejszenie wartości lub użyteczności pojazdu marki M. (...), co jest niezbędne w świetle treści przepisu art. 556¹ § 1 k.c.

Dodać jeszcze trzeba, że do pozwu dołączono dokumentację fotograficzną.

Podnieść jednak należy, że na podstawie wskazanych wyżej dokumentów (tj. zdjęć dołączonych do pozwu) nie sposób określić przyczyn dokonania napraw w pojeździe ani też co konkretnie było naprawione, a w konsekwencji nie można jednoznacznie ustalić przyczyn powstania wad w tym pojeździe oraz co to konkretnie były za wady. Na podstawie tych dokumentów nie sposób także ustalić kiedy naprawa faktycznie miała miejsce.

Zdaniem Sądu orzekającego, w teże sprawie należało w sposób fachowy i konkretny określić wady w pojeździe marki M. (...), a w szczególności przyczyny ich powstania i miejsce ich występowania. Te kwestie wymagały jednak wiadomości specjalnych, a zatem powołania dowodu z opinii biegłego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 maja 2003 r., sygn. akt II CKN 39/01, opublikowany w bazie prawnej LEX nr 78887).

Zdaniem Sądu, opinia biegłego w sposób obiektywny wskazałaby przyczynę powstania wad w pojeździe i opisałaby konkretnie rodzaj i miejsce występowania tych wad – o ile rzeczywiście ten pojazd miałby wady w rozumieniu przepisu art. 556¹ § 1 k.c., oraz nie wynikałyby one z jedynie wieku pojazdu i z normalnej, prawidłowej eksploatacji tego pojazdu. Nadto opinia biegłego zweryfikowałaby twierdzenia powoda dotyczące wad w pojeździe oraz dane wynikające z dokumentów prywatnych dołączonych przez powoda do pozwu. Jednakże w tej sprawie taki wniosek dowodowy nie został przez powoda zgłoszony, a Sąd nie miał obowiązku przeprowadzenia takiego dowodu z urzędu. W tej sprawie powód był bowiem reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, a zatem Sąd nie miał obowiązku udzielać mu w tym zakresie stosownych pouczeń.

Podnieść trzeba, iż Sąd w przedmiotowej sprawie nie mógł oceniać zasadności powództwa zgłoszonego przez powoda tylko na podstawie wskazanych powyżej dowodów w postaci dokumentów dołączonych do pozwu i zeznań złożonych przez powoda. Powód bowiem nie wykazał istnienia wad w pojeździe marki M. (...) za pomocą obiektywnych i wiarygodnych dowodów.

Przepis art. 560 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli rzecz sprzedana ma wady, kupujący może od umowy odstąpić albo żądać obniżenia ceny. Jednakże kupujący nie może od umowy odstąpić, jeżeli sprzedawca niezwłocznie wymieni rzecz

wadliwą na rzecz wolną od wad albo niezwłocznie wady usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona przez sprzedawcę lub naprawiana, chyba że wady są nieistotne.

Z kolei przepis art. 560 § 3 k.c. stanowi, że jeśli kupujący żąda obniżenia ceny z powodu wady rzeczy sprzedanej, obniżenie powinno nastąpić w takim stosunku, w jakim wartość rzeczy wolnej od wad pozostaje do jej wartości obliczonej z uwzględnieniem istniejących wad.

Regulacja ta oznacza, że o wysokości roszczenia decydują dwie wartości: wartość rzeczy wolnej od wad oraz wartość rzeczy obciążonej wadami. Podkreślenia wymaga to, że kupujący może skutecznie dokonać obniżenia ceny jedynie w granicach przewidzianych w przepisie art. 560 § 3 k.c.

Natomiast powód w niniejszej sprawie odnosił się do wysokości kosztów poniesionych na naprawę usterek w pojeździe marki M. (...). Jednakże jest to wartość, która nie determinuje wysokości roszczenia z tytułu obniżenia ceny. Zbędne zatem było określenie przez powoda wysokości tych kosztów naprawy.

Na marginesie zaznaczyć trzeba, że koszt naprawy usterek w pojeździe marki M. (...) wynika jedynie z twierdzeń powoda. Powód bowiem na poparcie tych twierdzeń nie zgłosił żadnych wiarygodnych i przekonujących dowodów.

W ocenie Sądu orzekającego, na podstawie powyżej przedstawionych okoliczności i rozważań wskazać trzeba, że żądanie powoda zgłoszone w tej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie. Po pierwsze, powód nie wykazał w sposób obiektywny i wiarygodny istnienia wad w pojeździe marki M. (...) (w świetle treści przepisu art. 556¹ § 1 k.c.). Po drugie, wysokość swojego roszczenia powód sformułował niezgodnie z treścią przepisu art. 560 § 3 k.c. (co istotne powód w żaden sposób w tej sprawie nie odniósł się do tych wartości określonych w art. 560 § 3 k.c.).

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że powód nie wykazał swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. W związku z tym Sąd oddalił to powództwo. Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowiły przepisy art. 556¹ § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i art. 560 § 3 k.c. a contrario.